

Chương 18

Nhất Thời Lơ Đãng

“Vâng, Vương công công từng dặn tôi rằng trứng A Già Thập Niết rất khó ấp nở, vì thông thường mọi người không biết cách. Thế nên hôm nay thấy chúng đẻ trứng, tôi phải báo ngay với công công.”

Vương Tông Thực nhìn bình pha lê trong tay cô: “Lẽ ra cô cứ bảo Uẩn Chi, giờ ta không đem theo bình đựng.”

“Cái này chẳng phải chỗ nào cũng có ư?” Nói rồi cô quay lại nhìn quanh trong phòng, tiện tay cầm một cái hũ, đổ cả cá lẫn trứng từ bình pha lê sang, sau đó lại múc ít nước vào bình pha lê, thò tay vào hũ vớt hai con cá lên bỏ lại vào bình.

Cuối cùng cô đặt bình pha lê lên bậu cửa, giao hũ cho Vương Tông Thực rồi ngồi xuống bên bàn, cầm một miếng bánh ngọt đưa lên miệng.

Vương Tông Thực nãy giờ vẫn đứng yên quan sát, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: “Không rửa tay ư?”

Hoàng Tử Hà khựng lại, nhìn tay mình rồi đáp: “Sáng nay tôi vừa thay nước trong bình, vẫn sạch lắm mà.”

Vương Tông Thực nheo mắt nhìn chăm chăm mấy ngón tay cô.

Đầu ngón trỏ trái thon dài của cô dính một hạt trứng cá nhỏ trông như một mảy bụi đỏ đậu trên móng tay hồng hồng, nếu không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra.

Nhưng cô vẫn thản nhiên cầm bánh, hạt trứng cá dính vào lớp bánh, lẫn với đám vừng rắc bên trên, không thấy đâu nữa.

Cô nhỏ nhẹ cắn một miếng, nhìn sang y: “Sắp đến trưa rồi, công công có muốn ăn chút điểm tâm không?”

Vương Tông Thực trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt bất giác lại dừng ở chiếc bánh nọ. Cô vẫn hồn nhiên không nhận ra, chuẩn bị dứt cả nửa miếng còn lại vào miệng.

“Bỏ xuống.” Vương Tông Thực lạnh lùng ra lệnh khiến cô ngẩn ra, nhìn miếng bánh trong tay, rồi lại ngơ ngác nhìn sang y.

Vương Tông Thực thoáng nhíu mày thật khế, quan sát vẻ mặt cô, rồi hỏi: “Người biết rồi ư?” Hoàng Tử Hà ngờ ngàng mở to mắt: “Gì cơ ạ?” Ánh mắt Vương Tông Thực dừng miếng bánh trên tay cô, nhưng không nói thêm gì.

“Cái này ư?” Cô bèn giơ miếng bánh lên rồi bỏ luôn vào miệng. Miếng bánh chỉ to bằng ngón tay cái, cô nhai rất thông thả, nhưng mặt Vương Tông Thực đã tái hẳn đi.

Kẻ xưa nay vẫn ung dung chậm rãi như loài rắn ngủ đông, lúc này lại rảo bước đi đến, tóm lấy cổ cô, vỗ vào lưng, trầm giọng ra lệnh: “Nôn ra mau!”

Hoàng Tử Hà nôn khan mấy tiếng, vùng vẫy toan giằng khỏi tay y. Nhưng lực tay Vương Tông Thực rất khỏe, cô không sao thoát được, cuối cùng vẫn bị y ép phải nôn ra miếng bánh vừa ăn.

“Sai người đến hiệu thuốc mua gỗ la phù và trúc đào về nghiền mịn, cứ hai canh giờ uống một lần, một ngày hai lần, uống suốt một tháng.” Vương Tông Thực buông cô ra, dặn.

Hoàng Tử Hà sờ bên chỗ cổ bị bóp, phân vân hỏi: “Vương công công, trúc đào có độc mà?”

Vương Tông Thực lạnh lùng đáp: “Uống một chút không chết nổi đâu, quá lắm là thổ tả khó chịu thôi.”

“Có khó chịu nhiều không? Ví như... so với người bị A Già Thập Niết ký sinh trong cơ thể, ai khó chịu hơn?”

Hoàng Tử Hà bình thản hỏi.

Gương mặt tái nhợt lạnh lùng của Vương Tông Thực lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hoàng. Y trừng trừng nhìn cô, như không dám tin.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn thẳng vào mắt y, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười.

“Hừm...” Cuối cùng Vương Tông Thực nén tất cả kinh hoàng và giận dữ lại, lạnh lùng hỏi: “Sao người biết?”

“Mộc Thiện đại sư từng qua lại với Vương công công, đã dùng thuật nhiếp hồn xúi giục Vũ Tuyên giết hại cha mẹ tôi.” Hoàng Tử Hà bình tĩnh đáp, bấy giờ, kẻ cùng Mộc Thiện đại sư bày ra kế này là Tề Đằng, từng hỏi Vũ Tuyên: “Người có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?”

Vương Tông Thực cười nhạt, khoanh tay nói: “Mộc Thiện thì biết cái gì? Cá đã ấp nở, dù sao cũng quen sống trong môi trường nước, hễ đưa vào cơ thể

người là chết, chỉ có tác dụng nhất thời thôi. Sao bì được trúng áp trực tiếp trong cơ thể người, có thể ký sinh rất lâu, thần không hay quỷ không biết, thay đổi cả con người.”

Hoàng Tử Hà cắn môi nhìn y chăm chăm: “Vương công công có thù oán gì với nhà họ Trương vậy? Vì sao cứ hết lần này đến lần khác muốn lấy mạng họ?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Cô đã vén bức màn ngăn giữa đôi bên, nhưng y trái lại càng thêm bình thản, “Dưới gầm trời này, những kẻ biết được bí mật về A Già Thập Niết, không phải chỉ có mình ta.”

Cô hơi ngửa mặt lên, đôi mắt vẫn gắn chặt vào y không chớp: “Nhưng thu đồng A Trạch bên cạnh công công từng liên hệ với Trương Hàng Anh.”

“Trương Hàng Anh cũng là người bên cạnh Quý vương.” Y nhìn thẳng vào mắt cô, trầm tĩnh lạ thường.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu rồi tiếp tục ngắm nghĩ.

Vương Tông Thực ung dung sửa lại tay áo, nói tiếp: “Ngươi cũng biết đấy, dựa vào thân thủ của ta, đây lại là nhà ta, nếu sau khi bị ngươi vạch trần, ta then quá hóa giận thì ngươi không có cơ hội sống đâu.”

Hoàng Tử Hà không đáp, quay đầu nhìn ra tán cây dập dềnh theo gió ngoài cửa sổ.

“Vì ngươi đã sớm biết không phải hung thủ thực sự đằng sau. Hiện giờ trong triều, đối thủ lớn nhất, đấu đá với ta lâu nhất chính là Quý vương, không sai. Nhưng đặt trong tình cảnh khác, chúng ta cũng có thể dựa vào nhau mà tồn tại. Đặc biệt là bây giờ, Quý vương phủ và nhà họ Vương, chẳng qua chỉ là bên nào bị hủy trước mà thôi, phải không nào?”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hoàng Tử Hà vẫn phải gật đầu. Quả như nói, nếu trong triều không tồn tại một kẻ như Vương Tông Thực, có lẽ từ nhiều năm trước, Quý vương cũng sẽ vô duyên vô cớ lia đời như các vương gia khác, chứ sao có thể nổi lên dưới thời Hàm Thông được.

“Bằng không, ngươi cho rằng vì sao ta phải giúp ngươi?” Ánh mắt lạnh lùng của Vương Tông Thực chậm rãi lướt qua cô, “Ngươi là người quan trọng với Quý vương, cũng là người quan trọng với nhà họ Vương. Bất luận sau này ngươi theo Quý vương hay gả cho Uẩn Chi, nhà họ Vương đều có lợi, đúng là một vụ mua bán đáng để đầu tư.” Hoàng Tử Hà im lặng giây lát, cuối cùng cũng đứng dậy, vái y một vái.

“Người không cần cảm tạ vì ta quả thật rất thích người, nếu người thực sự là hoạn quan Dương Sùng Cổ, ta nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn cách giành lấy người về bên cạnh mình.” Lần đầu tiên Vương Tông Thực mỉm cười thực lòng, khiến vẻ âm trầm cũng giảm bớt đôi phần, “Người biết rõ ta quý mến người, cũng tính được ta nhất định sẽ cứu người.” “Không hề, là tôi đánh cược thôi. Dù sao, nếu tôi chỉ gắng hỏi công công, nhất định chẳng thu được gì hết.” Thấy Vương Tông Thực thản nhiên thổ lộ tất cả, Hoàng Tử Hà cũng chìa ngón tay ra cho y xem chấm đỏ nhỏ như hạt bụi, “Thực ra tôi chỉ chấm ít bột phấn làm từ hoa nhài tím nghiền ra rồi dùng nước hoa anh thảo nhuộm thành màu đỏ thôi, không hề có độc, công công cứ yên tâm.”

“Chỉ từ một câu nói của Tề Đằng mà người đoán được bí ẩn về A Già Thập Niết, thật là hiếm có.” Vương Tông Thực cười xòa, rồi sực nhớ ra một chuyện, bèn tiếp, “Trước đây ta giao trăm độc cho Tề Đằng, vốn muốn hấn giám sát Phạm Nguyên Long và Mộc Thiện đại sư, ai ngờ hấn lại gây ra tội lớn, chuyện này cũng do ta sơ suất, mong người thứ lỗi.”

Hoàng Tử Hà biết từ lâu Tề Đằng có quan hệ với nhà họ Vương, trăm độc xà vật trong cung, đương nhiên khó tránh liên quan tới Vương Tông Thực, nhưng thấy y thành thật kể rõ như thế, cũng chẳng biết nói gì, đành lắc đầu tỏ ý muốn tránh chủ đề này.

“Tử Hà cũng chỉ đoán thôi, tôi cảm thấy trạng thái điên cuồng của Ngạc vương điện hạ và cha con họ Trương đều rất khó lý giải. Cùng lúc ấy, tôi nghĩ tới một truyền thuyết về A Già Thập Niết nghe được từ xưa, tương truyền loài cá này là do Long Nữ nhất thời lơ đãng khi quỳ trước Phật Tổ mà hóa thành.” Hoàng Tử Hà quay sang nhìn đôi cá đang lặng lẽ bơi trong bình, chậm rãi nói: “Nhất thời lơ đãng, thần trí mông lung... Không có lửa sao có khói, đã có truyền thuyết ấy, ắt loài cá này phải liên quan tới trí tâm của con người, có lẽ là một loại độc kỳ dị khiến người ta phát điên chẳng?”

“Không, không khiến người ta phát điên đâu.” Vương Tông Thực chậm chậm lắc đầu, “Huống hồ, tuy là độc nhưng cũng không chết người.”

Hoàng Tử Hà nhíu mày, “Đạo ở Thực, tôi từng thấy người ta trồng a phù dung, nghe nói là thứ cỏ trị được bách bệnh, truyền từ Tây Vực. Tuy dùng làm thuốc rất tốt, nhưng nếu dùng nhiều sẽ sinh ra cảm giác lâng lâng bay bổng, trước mắt chỉ thấy mờ ảo mơ màng, thậm chí có kẻ còn nghiện ngập đến mất mạng.”

“Phải, A Già Thập Niết cũng vậy, nó sẽ khiến người ta sinh ra cố chấp, không ngừng khuếch đại điều mình coi trọng, dẫn tới cực đoan cuồng vọng, đến chết mới thôi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Có thể dùng nó để thao túng người khác không?”

“Không thể. A Già Thập Niết chỉ có thể khuếch đại ý nghĩ vốn có trong lòng người ăn phải, chứ không thể gieo rắc bất cứ ý niệm nào cả.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Thế nên dù vừa rồi tôi nuốt trứng cá vào, cũng không thể bị người ta khống chế, càng không thể cho rằng Quý vương làm điên đảo xã tắc, đến mức phải tìm trăm phương ngàn kế sát hại vương gia, đúng chứ?”

“Dĩ nhiên không thể. A Già Thập Niết chỉ khuếch đại điều người coi trọng nhất, ví như quyết tâm bảo vệ Quý vương bất chấp tất cả, từ đó ảnh hưởng tới suy nghĩ của người về những người khác, chẳng hạn, cho rằng ta là hung thủ nên sẽ tìm mọi cách liều mạng với ta.” Vương Tông Thực cười nhạt đáp.

Hoàng Tử Hà bình thản cười với y: “Mong công công bỏ quá cho Tử Hà.”

Vương Tông Thực chỉ cười.

Hoàng Tử Hà thâm nghĩ, Vương Tông Thực phủ nhận việc giết hại cha con họ Trương, đồng thời cho biết A Trạch bên cạnh mình là tai mắt ngầm, tức là đã chỉ rõ hung thủ thật sự đằng sau.

Có điều cha con họ Trương sau khi trúng độc A Già Thập Niết trở nên điên cuồng, lại khẳng khái cho rằng Quý vương sắp làm khuynh đảo Đại Đường, e rằng có liên quan tới bức họa ở nhà họ, hay nói cách khác, có liên quan tới những điều Trương Vĩ Ích tai nghe mắt thấy trong cung năm xưa?

Cô đang ngẫm nghĩ thì Vương Tông Thực lại nói: “Về Quý vương, ta có việc này phải nói với người.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay sang nhìn y.

“Có lẽ người cũng nghe nói, các bậc cao niên từ mấy chục phường trong kinh đã cùng ký tên dâng thư, thỉnh cầu nghiêm trị Quý vương, chắc hẳn mấy ngày nay sẽ là quãng thời gian máu chót để bệ hạ quyết định xem nên xử lý Quý vương thế nào.” Vương Tông Thực ngồi xuống bên bàn, thông dong tiếp, nhưng có lẽ người chưa biết, hôm nay bệ hạ lại phát bệnh đau đầu, thái tử đến hầu hạ, khóc đến gần ngất xỉu. Bệ hạ hỏi sao lại đau lòng đến thế, thái tử bèn đáp, Tứ hoàng thúc mưu đoạt thiên hạ, nhi thần chỉ e sau này không còn phụ hoàng che chở, khó mà giữ được mình.

Hoàng Tử Hà biến sắc nói khẽ: “Người bên cạnh thái tử thực quá hiểm ác.”

“Đúng thế, thái tử còn nhỏ, hiểu được gì chứ? Chẳng phải là bị người bên cạnh xúi bẩy hay sao. Hoạn quan thân cận nhất bên cạnh thái tử là Điền Lệnh Tư, chí cả tài hèn, ngấp nghé Thần Sách quân đã lâu, tưởng rằng một người leo lên là bảo hộ được cả kinh kỳ bình an.” Giọng Vương Tông Thực lạnh lùng, song vẻ mặt vẫn rất lãnh đạm, thông dong nói như kể chuyện phiếm, “Chẳng

qua chỉ hầu hạ một đứa trẻ mười hai tuổi, được sung hạnh đôi chút, vậy mà dám dạy thái tử điện hạ gọi mình là ‘á phụ’, bệ hạ cũng chỉ cười cho qua, không trị tội.”

Hoàng Tử Hà thầm nghĩ, thiên tử nhu nhược, lâu nay đều để hoạn quan nắm giữ quyền lớn. Tiên hoàng Tuyên Tông nhân nhện bao năm mới giết được Mã Nguyên Chí, đương kim hoàng thượng lại dựa vào Vương Tông Thực suốt mười mấy năm nay, nếu không phải Quý vương tự mình đứng lên, e rằng Trường An hiện giờ vẫn là cảnh hoạn quan một tay che trời.

Có điều hoạn quan dù sao cũng là hoạn quan, có khoa trương thanh thế tới đâu, cũng không thể mưu toan soán vị, đoạt ngôi làm vua được. Nhưng Quý vương lại là vương gia, luận về xuất thân địa vị đều đủ tư cách ngồi lên ngai vàng. Nếu hoàng đế bình an khỏe mạnh thì chẳng nói làm gì, song giờ ngài ngự như ngọn nến trước gió, mà Quý vương lại đang trẻ tuổi khỏe khoắn, thái tử mới mười hai tuổi làm sao chống nổi đối thủ mạnh như thế?

Nếu đôi cô là hoàng đế, e rằng cũng không tránh khỏi nghi ngờ Quý vương. Dẫu sao, Lý Thư Bạch muốn giành lấy thiên hạ cử châu, được vạn dân triều bái, đều dễ như trở bàn tay.

Càng nghĩ, mồ hôi lạnh càng rịn ra đầm đìa. Vất óc nghĩ mãi, cô vẫn không tìm ra được lý do gì để hoàng đế tha mạng cho Lý Thư Bạch.

Vương Tông Thực cũng im lặng, trầm ngâm quan sát cô.

Hoàng Tử Hà gắng gượng định thần lại, tiếp lời y: “Công công việc gì phải bận lòng về Điền Lệnh Tư? Kẻ này vốn không đáng ngại, chưa từng đắc thế, chỉ ỷ vào thái tử thân cận với mình từ nhỏ mà huênh hoang, chẳng qua là một kẻ ngu xuẩn. Bệ hạ chắc cũng cho rằng, thà hoạn quan bên cạnh thái tử ngu ngốc huênh hoang còn hơn là thâm trầm sâu sắc.”

“Muốn trừng trị cũng không mấy tốn sức, phải không?” Vương Tông Thực cười nhạt, phui phui áo, “Ví như bệ hạ mất mười bốn năm, rốt cuộc vẫn không trị nổi ta.”

Hoàng Tử Hà im lặng, thực không biết nên trả lời thế nào.

“Bệ hạ biết rõ ta và Quý vương xưa nay bất đồng quan điểm, vậy mà lại giao việc này cho ta, dĩ nhiên có dụng ý riêng.” Y đứng dậy, khoan thai nói, còn về đám dân ngu vô tri dưng thư kia, người chẳng cần bận tâm, ta đã nhận lệnh cai quản việc này, sao có thể để mấy kẻ thường dân làm ảnh hưởng được.

Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy theo, còn chưa lên tiếng, y đã rút trong tay áo ra một bản tấu sơ chia cho cô hỏi: “Bức thư này, theo ý người nên xử lý thế nào?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu: “Bệ hạ đã lệnh cho công công xử lý việc này, ắt công công sẽ sắp xếp ổn thỏa, Tử Hà không dám nhiều lời.”

Vương Tông Thực nhìn cô, rồi đi thẳng ra ngoài, không nói gì thêm.

Hoàng Tử Hà theo y bước ra, không khí lạnh lẽo thốc thẳng vào mặt khiến cô rùng mình.

Vương Tông Thực thường ngày rất sợ lạnh, lúc này lại thẳng lưng ưỡn ngực nhìn ra cảnh khô trụi phía ngoài, giọng bình thản mà lạnh nhạt: “Tiếp theo sẽ là giai đoạn náo nhiệt mà hỗn loạn nhất tại Trường An. Cốt Phật ít hôm nữa sẽ vào kinh, tới lúc đó nhất định rung động toàn thành, ta cũng đã chuẩn bị thuyết phục bệ hạ để Quý vương rời Tông Chính Tự, đi rước cốt Phật.” Vương Tông Thực hờ hững ngược lên nhìn trời, “Chẳng phải người người đều nói Quý vương bị hồn ma nhập xác ư, thế thì để họ xem, rốt cuộc Quý vương có dám đi rước cốt Phật hay không.” Hoàng Tử Hà rùng mình hỏi: “Bệ hạ liệu có chấp nhận không?”

“Sẽ chấp nhận thôi, trước mắt Quý vương có thể lấy lại hào quang ngày cũ hay không, còn phải xem có vượt qua được ải này không. Kiếp nạn lần này, Quý vương có qua được không, vẫn là vấn đề đây.” Vương Tông Thực nghiêng đầu nhìn cô, cười lạnh, “Huống hồ sáng nay vừa nhận được tin báo, Sa Đà đã phạm vào biên ải của ta, Chấn Vũ quân đang tử thủ. Đáng thương cho Lý Vịnh vất vả mở rộng quân đội, chỉ trong một đêm đã bị đánh tan tác không còn mảnh giáp, thành ra công cốc. Cứ như lịch sử lặp lại vậy, hai năm trước khi Sa Đà xâm phạm, tiết độ sứ các nơi cũng lũ lượt rút lui thế này. Bảy giờ chính Quý vương đã dẫn quân lên phía Bắc đánh bại Sa Đà.”

“Nói vậy là triều đình hiện giờ rất cần Quý vương.” Hoàng Tử Hà cố nén vui mừng, bình thản nhận xét.

Vương Tông Thực liếc cô rồi nói: “Đừng vội mừng, chẳng phải sau khi dẹp loạn Bàng Huân ở Từ Châu, Quý vương không dùng được tay trái nữa ư?”

Hoàng Tử Hà im lặng mím môi, gật đầu.

“Người làm sao biết được lần này sau khi dẹp yên mọi chuyện, Quý vương sẽ mất đi thứ gì? Bất luận Quý vương lập công lớn đến đâu, cũng có bù được tội giết hại huynh đệ không?” Vương Tông Thực phủi áo cảm khái, “Có lúc ta cũng thấy rất đáng tiếc. Tiếc rằng ta vất vả mười năm, cũng không chống được tài trí của Quý vương. Y giấu tài, tiềm phục chín năm trong phủ Quý, khiến ta cứ ngỡ cả đời này y cũng chỉ như các vương gia kia, rồi sẽ lạng lẽ chết đi trong vương phủ. Ai ngờ y lại nắm được cơ hội Bàng Huân nổi loạn, đứng lên xóc lại tất cả.” Hoàng Tử Hà lạng lẽ đứng sau, nhìn luồng hơi mỏng phả ra từ miệng y, không đáp.

“Lần này Quỳ vương dạo qua Quỷ Môn quan lần nữa, nhưng ta thấy cục thế phương Bắc biến động, sức khỏe bệ hạ lại suy yếu, không tới hai ba hôm nữa, bệ hạ nhất định sẽ có hành động, ngày Quỳ vương rời khỏi Tông Chính Tự cũng chẳng còn xa đâu. Dù sao, sống hay chết, dùng hay giết, đều không thể dùng dằng đờn được nữa.”

Lời Vương Tông Thực khiến cô mở to mắt, nhưng y dường như không hề để ý, chỉ tiếp tục lầm bầm nói, “Người sống trên đời, coi trọng mạng, nhưng cũng cần có vận. Y nắm giữ được vận mạng của mình, có thể coi là thiên thời địa lợi nhân hòa, trời cao đã sắp xếp trận nổi loạn nọ, mà thánh thượng lại cần tìm một thế lực để áp chế ta. Phán loạn khiến Quỳ vương hiển lộ được tài năng, sự nâng đỡ của thánh thượng giúp y giành lấy cơ hội, kỳ tài kiệt xuất như y, cứ thế thẳng đường đi đến ngày hôm nay.” Dứt lời, Vương Tông Thực ngoái đầu nhìn cô cười lạnh lùng, “Nhưng việc đến nước này, vận mạng của y đã tận hay chưa, phải trông vào người rồi.”

Hoàng Tử Hà chỉ thấy thứ gì đó trong lòng trào lên chặn ngang cổ họng, khiến cô không sao hít thở hay nói năng được nữa.

“Theo ta biết, Uẩn Chi rất yêu người.” Gương mặt Vương Tông Thực tái nhợt đi thường, cặp mắt lạnh lùng hướng về phía cô, rõ ràng vẫn hiện lên vẻ thông cảm rất khó nhận ra. “Hoàng Tử Hà, người thông minh như người, hẳn phải biết chọn lấy cuộc sống tốt đẹp nhất cho mình.”

Hoàng Tử Hà dờ dẩn cúi đầu: “Vâng, Tử Hà biết.”

Cả thành Trường An chỉ sau một đêm, dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Dân chúng không chỉ vẩy nước quét cửa quét sân, mà còn tự động ùa ra đường quét dọn sạch sẽ. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã phát hiện ra cố gắng của mình chỉ là công cốc, bởi các nhà giàu trong thành đã cho chuyển cát vàng tinh khiết nhất đến, cẩn thận sàng qua mấy lần, chỉ đợi đến ngày đem rải ngoài đường để cúng nghênh cốt Phật. Rồi chỉ lát sau họ lại phát hiện cát vàng cũng chưa là gì, vì đã có người dốc hết gia sản mua mấy trăm trượng thảm nhung Ba Tư, chuẩn bị rải dọc đường cốt Phật đi qua.

Thành Trường An náo nhiệt khác thường, hoàng đế ra lệnh dựng những tháp phạt nhỏ và cổng chào ở mỗi ngã tư, các nhà giàu trong thành lại lấy thủy ngân làm nước, vàng ngọc làm cây, trên phố đâu đâu cũng thấy cổng chào, cảnh cây bị dân chúng treo đầy gắm đoạn, huy hoàng rực rỡ, đợi rước cốt Phật.

Hoàng Tử Hà vận áo vải tay chèn kiêu nam giới, cưỡi ngựa đi dạo phố. Phố phường đông đúc nhộn nhịp, khiến cô đành xuống ngựa dắt bộ, lúc đi lúc nghỉ, nghe người trên đường xôn xao bàn tán về đại sự sắp đến.

“Lần này cốt Phật được rước đến Trường An, ắt sẽ giúp thiên hạ thái bình, muôn dân an lạc! Đúng là ai ai cũng muốn chứng kiến.”

“Cái đó chưa chắc, năm xưa Hiến Tông hoàng đế rước cốt Phật, chẳng phải vẫn mọc ra tên Hàn Dũ ngăn cản cuối cùng bị biếm đi đó ư? Lần này thế nào cũng có kẻ bất kính với cốt Phật!” Một ông lão vuốt râu nói.

Người bên cạnh sực hiểu ra, vội hỏi: “Ý lão trượng muốn nói tới việc Quý vương cản trở việc rước cốt Phật ư?” Còn chẳng phải à? Quý vương từ đầu đã bất mãn với chuyện này, ra sức ngăn bệ hạ xây tháp rước cốt Phật, người bảo việc này can gì đến Quý vương, tại sao trước thì không tán thành rước cốt Phật, sau lại đòi giảm số tháp xây, trăm phương nghìn kế ngăn cản thánh thượng như thế? “Ta cũng nghe đồn!” Lại có kẻ bí hiểm nói, “Bên người Quý vương có một lá bùa quái dị, chứa âm hồn Bàng Huân. Lá bùa này mỗi lần gặp cảnh giết chóc là đỏ lòe lên, Quý vương cũng ý vào đó mà hoành hành, bình Nam Chiếu, dẹp Sa Đà, toàn dựa vào âm binh của Bàng Huân cả!”

Thấy lời đồn ngoài phố hoang đường đến nhường này, Hoàng Tử Hà cũng chẳng biết làm sao, đành ghìm cương ngựa đứng lại nghe tiếp.

Kẻ nọ thấy mọi người bị câu chuyện ma quỷ thu hút, nhất loạt đóng tai lắng nghe thì càng hăng hái, thao thao: “Song Quý vương không ngờ, có cái gọi là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà, lá bùa kia giúp y thành công, song cũng âm thầm xâm chiếm tâm trí y, đến giờ ác quỷ Bàng Huân đã nhập xác, khiến y mất hết thần trí, rắp tâm mưu phản!”

“Chẳng trách y lại sát hại Ngạc vương, bất chấp cả tình thù túc.”

“Hoàng gia làm gì có tình thù túc? Huông hồ cận vệ trong phủ Quý cũng đã đứng ra tố cáo, Quý vương rắp tâm mưu đoạt thiên hạ, y can gì đếm xỉa đến một Thất đệ nhỏ nhoi?”

Trong tiếng oán thán của mọi người, ông lão vừa nãy cũng chen vào: “Không sai, thế nên lão đã cùng các lão trượng khác dâng thư lên hoàng thượng, xin bệ hạ coi trọng quốc pháp, xem nhẹ công tích, bắt kẻ thù ác phải đền tội!”

“Lão trượng đã già mà vẫn một lòng vì nước, quả là bội phục!”

Trong tiếng tán dương, cũng có kẻ tỏ vẻ nghi hoặc: “Nhưng năm xưa Quý vương Nam chinh Bắc chiến lập bao công lao hiển hách, quả có công lớn với xã tắc, nếu nói là bị ma quỷ mê hoặc, lấy công bù tội, chắc cũng không tới nỗi phải chết?”

“Quý vương đương nhiên tội không đến nỗi chết, thậm chí còn có công với giang sơn xã tắc, nhưng bên trong cơ thể Quý vương bây giờ không phải Quý vương nữa mà là Bàng Huân, con quỷ nhập xác ấy chết đi thì có hề gì!”

Lại có người nói: “Nhưng theo tôi thấy hiện giờ triều đình vẫn còn cần Quý vương, nghe nói...” Tới đây, y chớp chớp mắt, hạ giọng thật thấp, đầy vẻ thần bí, rõ ràng rất hào hứng với tin tức mới nhất mình nắm được, “Triều đình muốn dùng Quý vương áp chế Chấn Vũ quân!”

“Không thể nào? Chấn Vũ quân xảy ra chuyện ư?”

“Ai biết được, dù sao mấy hôm trước chẳng phải còn có tin Chấn Vũ quân đang ra sức mở rộng quân đội ư? Lẽ nào định làm phản nên triều đình phải dẹp yên?”

“Khá lắm, Bằng Huân vốn xuất thân là phản loạn, giờ lại đi đánh Chấn Vũ quân, chẳng phải dùng phản quân đánh phản quân, loạn càng thêm loạn sao?” Mọi người nghe vậy đều cười phá lên. Hoàng Tử Hà nghe họ lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, nói toàn những chuyện vu vơ vớ vẩn, đã toan dắt ngựa đi, chợt nghe thấy tiếng trống thì thùng, tức thì tất cả nhao nhao ùa đến phía đó.

Hoàng Tử Hà vội nhìn theo, thấy một người đàn ông trung niên vẫn thường kể chuyện trên Chuế Cẩm Lâu, tiên sinh kể chuyện quả nhiên ở đâu có nào nhiệt thì chạy đến chỗ đó, lần này ông ta đang hào hứng bày bộ trống ra ở đầu phố.

Dù sao cũng là kẻ buôn nước bọt, dùi trống vung lên, người vừa cất tiếng đã thấy khác hẳn, thoát tiên kể một đoạn về hai mươi tư công thần trên gác Lăng Yên của Thái Tông hoàng đế, kết quả liền bị mắng: “Kể thú vị hơn được không? Phải thêm chút tình cảm sến súa vào chứ?”

Trong tiếng cười rì rầm của mọi người, tiên sinh kể chuyện đành chống chế. “Vậy để kể hầu các vị một chuyện hoang đường về Tùy Dạng Đế tiên triều. Cuối đời Văn Đế bệnh nặng, Dạng Đế vào cung hầu hạ, trông thấy Tuyên Hoa phu nhân bung chén thuốc đến. Chỉ chạm mặt một lần mà Dạng Đế hồn phi phách tán, thảm nghĩ dưới gầm trời sao lại có người đẹp đến nhường này...”

“Sau đó Văn Đế băng hà, Dạng Đế tặng Tuyên Hoa phu nhân một đại đồng tâm, rồi thu nạp phi tần của phụ hoàng, đêm đêm sinh ca, hoang dâm vô đạo chứ gì. Nghe mấy trăm lần rồi, đổi chuyện khác đi.” Trong tiếng cười ran của mọi người, Hoàng Tử Hà bỗng tái mặt.

Cô sực nhớ đến mấy sợi tơ cháy rụi bới được trong lò hương phủ Ngạc, rõ ràng là một dải đồng tâm bị đốt cháy.

Dải đồng tâm, đoản kiếm, vòng ngọc. Thì ra... đó chính là hàm nghĩa của ba vật tượng chừng không liên quan này!

Hoàng Tử Hà kinh hoàng khôn xiết, cảnh vật trước mắt mờ hẳn đi, mọi người đều lùi tít ra xa, chỉ thấy lò mờ con đường phía trước. Công chào che lấp

cả trời, ánh dương rọi xuống khiến cả con đường lộng lẫy huy hoàng, sắc đỏ như máu ngợp đất trời.

Cô tái mét mặt, vô thức siết chặt dây cương trong tay, trợn trừng mắt kinh ngạc, đứng đờ ra trong góc tường. Một lúc lâu, nghe thấy tiếng thở nặng nhọc, cô sờn gai ốc, sợ hãi nhìn quanh đầy cảnh giác, song lại phát hiện mọi người đều hờ hững đi qua, tiếng thở nặng nề mà dồn dập nọ, chính là của cô.

Đời này cô đã kinh qua vô số vụ án, không đếm nổi những thủ đoạn hung tàn đáng sợ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô toát mồ hôi lạnh ngay giữa phố đông, tâm trí trống không trong nháy mắt.

Chân tướng quá mức khủng khiếp làm tai cô ong lên, mặt tái ngắt như chết rồi, khiến người đi đường cũng phải liếc nhìn ái ngại.

Hoàng Tử Hà dựa vào góc tường, giữa không khí náo nhiệt, người người hào hứng chờ đón cốt Phật, thấy cả người cứng đờ lạnh ngắt như đã chết.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới dần tỉnh táo lại, thấy tiên sinh kể chuyện nọ đã đổi sang kể chuyện Quý vương đánh đuổi Sa Đà, tiếc rằng y kể hăng say mà người nghe không ai chịu bỏ tiền, nhao nhao nói: “Quý vương giờ đã phạm tội tày đình, người đổi sang chuyện về người khác đi!”

Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương, cả người bải hoải, không còn sức rời khỏi góc tường.

“Chư vị, hôm nay tôi kể chuyện này là có nguyên do cả!” Tiên sinh kể chuyện đứng dưới cổng chào, gương mặt cũng ánh lên đỏ hồng, hăng say cao giọng, “Sa Đà xâm phạm, đâu phải chỉ một hai lần, chẳng hay các vị đã biết tin về Chấn Vũ quân hôm trước chưa? Họ thua trận, phải lui binh hơn năm mươi dặm, ngày đại doanh cũng bị chiếm rồi.”

Trong tiếng xôn xao, mọi người cũng rầu rĩ than thở “Thua trận lui binh thì sao chú? Giờ Đại Đường suy yếu, thua trận ngoài biên ải nào phải chỉ một hai lần đâu? Khí thế năm xưa đã mất lâu rồi.”

Tiên sinh kể chuyện nghiêm mặt đáp: “Năm xưa Sa Đà bại trong tay Quý vương, chỉ nghe tiếng Quý vương là kinh hồn táng đảm, từ đó không dám xâm phạm nữa. Nay Quý vương mắc nạn, tính mệnh khó giữ, Sa Đà liền thừa cơ xâm lấn bờ cõi! Đây chẳng phải là khinh Đại Đường ta không có người ư! Hành vi tiểu nhân thừa gió bẻ măng này thực khiến người ta căm hận!”

Người nghe tức thì rộ lên căm phẫn, có kẻ vạch đám đông ra cao giọng hô: “Đúng là không thể nhịn được! Quý vương nên dẫn tướng sĩ Đại Đường lên thẳng ải Bắc, đánh cho chúng biết mặt mới phải! Để đám nhãi nhép vô lương ấy thấy được sự lợi hại của Đại Đường ta!”

“Đúng thế, đánh cho chúng biết thế nào là lễ độ!” Vừa nhắc đến giấc ngoại xâm, dân chúng đã kích động nhao nhao lên, quên hẳn chuyện Quý vương giết hại Ngạc vương. Lúc này họ còn mãi tưởng tượng xem sau khi Quý vương lên phía Bắc sẽ quét sạch Sa Đà trong nháy mắt ra sao, thậm chí thừa thắng xông lên đuổi chúng ra tít đại mạc, đánh cho không còn manh giáp, hết đường góc đầu dậu.

“Thêm nữa, tôi đây cũng chẳng ngại nói cho các vị hay, các vị không thấy chuyện Quý vương giết hại Ngạc vương hết sức khó tin và quỷ dị ư? Bí ẩn bên trong, để từ từ tại hạ kể hầu các vị...” Tiếp đó là hàng loạt suy đoán sờn cả tóc gáy, khiến tất cả xôn xao lên. Hoàng Tử Hà ngẩn ngơ dắt ngựa chậm chậm đi tiếp, nhủ thầm: nhà họ Vương ra tay nhanh thật, hôm qua vừa nói sẽ xoay chuyện dư luận, giờ đã bắt tay làm ngay rồi.

Ngẩng đầu lên, thấy Tông Chính Tự đã ngay trước mắt, cô bèn buộc ngựa vào gốc liễu cạnh đó, dặn người trông ngựa cho nó ăn thêm ít cỏ khô, rồi đi thẳng về phía ngôi đình.

Đi đến trước cửa, cô đứng lặng trong góc ngoài con ngõ, khuất sau một góc hèn.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, song cô chỉ thấy tay chân lạnh dần đi.

Tâm trí cô chỉ quanh quẩn nghĩ về dải đồng tâm, đoản kiếm và chiếc vòng ngọc nọ.

Nếu ai thấy cô lúc này, ắt sẽ phát hiện môi cô run lên bần bật, vẻ mặt đầy kinh hoảng.

Dù đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô vẫn thấy kinh sợ. Kinh hoàng vì nhân tính méo mó, lo lắng trước cục diện còn chưa biết, sợ mình không thể chính tay vạch trần tất cả chân tướng, trả lại sự trong sạch cho Lý Thư Bạch.

Cô ra sức kìm nén bản thân, cắn môi đứng yên chờ đợi.

Mãi đến gần giờ Thìn mới thấy đội Ngự Lâm quân sắp hàng chỉnh tề đi đến, do Vương Uẩn dẫn đầu. “Có thủ dụ của thánh thượng, tuyên Quý vương nhập cung tấu kiến.” Lính canh không dám chậm trễ, sau khi kiểm tra thủ dụ bèn để Vương Uẩn vào mời Quý vương ra. Hoàng Tử Hà đứng lặng dưới tán hòe, náu mình sau thân cây, chỉ lộ ra nửa gương mặt, âm thầm chờ đợi.

Chỉ lát sau, Lý Thư Bạch theo Vương Uẩn đi ra. Thần sắc y hơi tiêu tụy, chiếc áo gấm xanh xám càng tăng thêm vẻ trầm lặng, được hoàng đế triệu kiến đột ngột, song vẻ mặt y vẫn bình thản, chẳng lo chẳng buồn, lúc tung mình lên ngựa cũng không lộ vẻ gì khác lạ.

Gương mặt nghiêng của y thoáng qua trước mắt cô, vẫn là những đường nét hoàn mỹ như núi xa sông lượn ấy. Cô đắm đuối ngắm y, không dám chớp mắt, thần thờ nhìn kỹ từng động tác, cơ hồ muốn ghi nhớ từng hơi thở, khắc sâu từng sợi tóc phát phơ của y vào tâm khảm.

Lặng lẽ căn môi, đưa mắt tiễn y.

Song đường như, từ trong vô thức, y cũng cảm giác được gì đó nên đột nhiên ngoái lại, nhìn về phía Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y sắc bén, như xuyên thấu thân cây, kéo cô đến trước mặt mình.

Hoàng Tử Hà vô thức co người lại nấp sau thân hòe. May sao y chỉ hơi chậm lại, rồi quay lưng giục ngựa đi.

Mãi tới khi y đi khuất, Hoàng Tử Hà mới dám se sẽ thở phào, dựa vào gốc hòe. Quay lưng lại với Lý Thư Bạch và tất cả mọi người, cô thầm nghĩ tới chân tướng có lẽ sẽ vĩnh viễn mục rữa trong lòng mình, thần thờ hồi lâu, cuối cùng nhắm nghiền mắt lại, vẻ vui mừng pha lẫn đau đớn.

“Vương công công đúng là liệu sự như thần, quả nhiên hôm nay có biến động.” Cô lẩm bẩm, song không nói tiếp nữa. “Nhưng...”

Nhưng, chính vì vậy, cô càng nợ nhà họ Vương nhiều hơn.

Cô rời khỏi Lý Thư Bạch giữa gió tuyết, vốn tưởng rằng có thể lợi dụng Vương Uẩn để thăm dò nhà họ Vương đồng thời nghe ngóng những điều liên quan tới chuyện này, tiến đến điều tra mọi chuyện sau màn. Ai dè càng đi càng dần sâu, cô không ngờ mình lại mang ơn họ Vương nhiều như thế, cũng chẳng nghĩ sự việc lại phát triển đến mức khiến cô phải từ bỏ đường lui cuối cùng.

Là Vương Uẩn, cũng là nhà họ Vương một lòng giúp đỡ, để cô từng bước thâm nhập, nhìn rõ chân tướng. Sau khi Quý vương rời Tông Chính Tự, vụ án cũng có cơ xoay chuyển, nhưng còn cô làm sao có thể rũ bỏ lời hứa, phản bội nhà họ Vương được?

Cô biết, chỉ nắm lấy cơ hội mong manh này, Lý Thư Bạch mới có thể thoát vũng sỏ lòng, từ nay trời Nam đất Bắc mặc sức rong ruổi, không bao giờ rơi vào nguy hiểm nữa.

Lưu lãng sông hồ mà quên nhau, có lẽ là kết cục tốt đẹp nhất của họ.

Còn cô hiện giờ, chỉ có một lựa chọn, sau khi Lý Thư Bạch bình an thì lặng lẽ biến mất khỏi cuộc đời y, không bao giờ gặp lại nữa.

Vì dù có gặp nhau lần cuối, cô cũng không biết làm sao để nói tạm biệt, làm sao để nói từ nay vĩnh biệt.